

О. ОЛЕСЬ

Д В А

Х Л О П Ч И К И

НАШИМ ДЕТАМ

О ОЛЕСЬ

ДВА ХЛОПЧИКИ
ЗБІРНИЧОК ВІРШІВ

ДЛЯ ДІТЕЙ МОЛОДШОГО ВІКУ

МАЛЮНКИ
БОРИСА ПРИЙМАКА

УПОРЯДЧИК - РЕДАКТОР
М. СУЛИМА

НЬЮ-ЙОРК

О. Олесь.

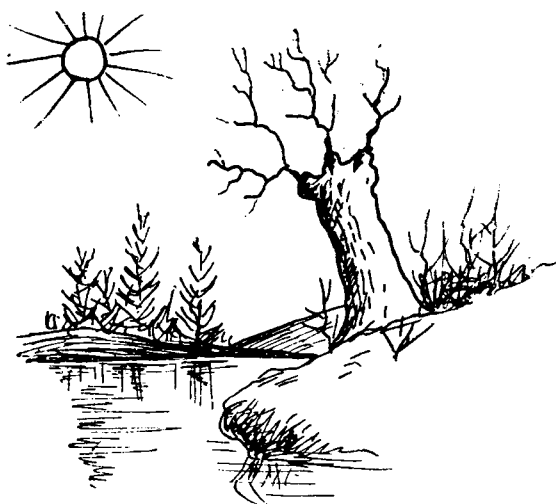
Співець України! Народився 5. грудня 1878 року в Україні. Помер 22. липня 1944 р. у Празі ЧСР.

Автор чудових поезій-збірок:

1. "ЧУЖИНОК", Відень, 1920.
2. "З ЖУРБОЮ РАДІСТЬ ОБНЯЛАСЬ, 1920.
3. "НА ЗЕЛЕНИХ ГОРАХ". Відень, 1920,
4. "ПОЕЗІЇ КН.У. Відень.

Відома його чудова пісня:

"ЖИВИ УКРАЇНО!" і б.і.н.

* *
* *

Тануть,
В'януть
Сніги,—

Як крізь хмари летючі
Гляне сонце блискуче,
Усміхнеться в привіті,
Розіллється в блакиті.

Тане сніг,
В'яне сніг,
Гине.

ПРОЛІСОК.

Зима... і пролісок блакитний;
Навколо ще лежать сніги,
А він всміхається привітний,
А він вже скинув ланцюги.

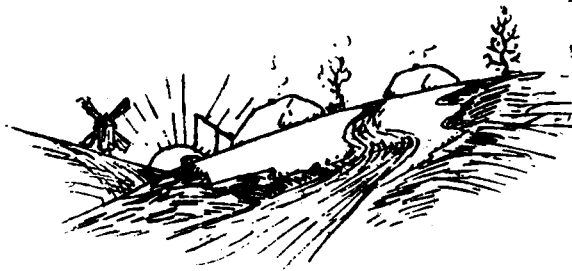

* * *

Скоро сонечко пригріє,
Потечуть струмки,
Темний гай зазеленіє,
Зацвітуть квітки.

Підем ми тоді з тобою
В ліс на цілий день
І натішимось весною,
І наслухаємсь пісень.

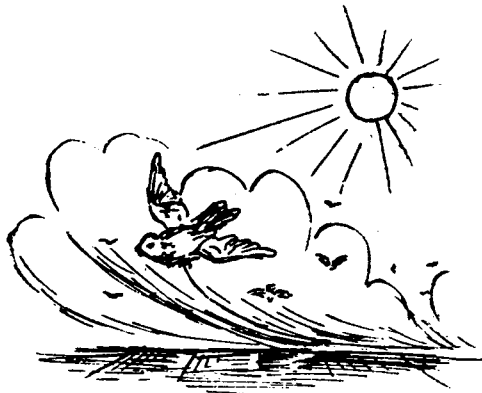
ВЕСНЯНКА.

А вже красне сонечко
Припекло, припекло,
Ясно-щире золото
Розлило, розлило.

На вулиці струмені
Воркотять, воркотять.
Журавлі курликають
Та летять, та летять.

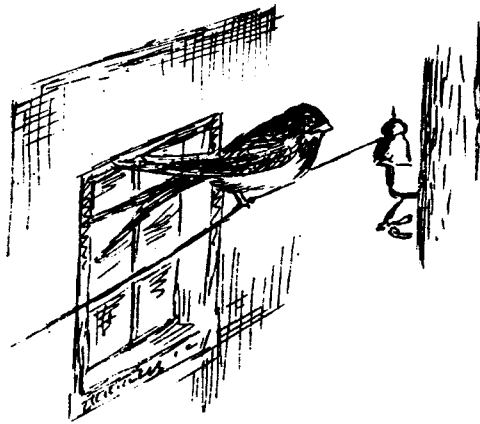
Засиніли проліски
У ліску, у ліску...
Швидко буде землянка
Вся в вінку, вся в вінку.

Ой, сонечку-батечку,
Догоди, догоди!
А ти, земле-матінко,
Уроди, уроди!

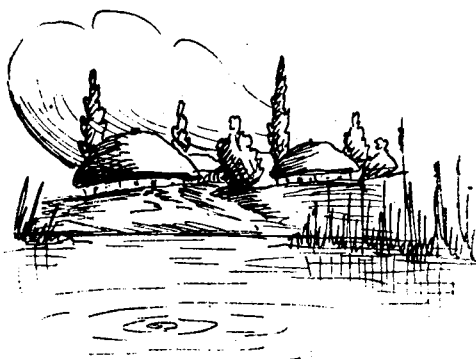
* *
*

В небі жайворонки в'ються,
Заливаються-сміються,
Грають, дзвонять цілий день,
І щебечуть, і співають,
І з весною світ вітають
Дзвоном радісним пісень.
Ось вони на землю впали,
Щось шепнули їй, сказали.
І розтали знов у млі...
І щоб глянути на диво,
Виглядають полохливо
Перші проліски з землі.

ЛАСТІВКА.

Малесенька ластівка зранку мені
Співає-щебече пісні весняні
І весело в'ється вгорі над вікном,
І має привітно стрільчастим крилом.

Все навколо зеленіє,
Річка ллється і шумить.
Тихо, тихо вітер віє
І з травою гомонить.

Як тут всидіти у хаті,
Коли все живе, цвіте,
Скрізь дзвенять пташки крилаті,
Сяє сонце золоте...

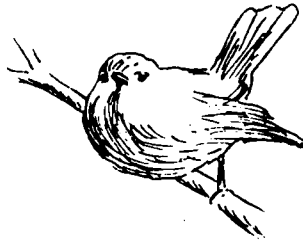
„Швидче, мамо,— черевички!
Глянь, як весело в саду!
Ти не бійся—до кринички
Я і сам не підійду.“

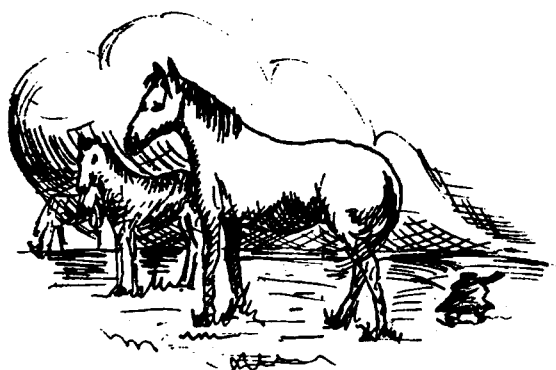

* *
*

У нашого хлоп'ятонька
Блакитні оченятонька,
Волоссячко м'якесеньке,
А личенько білесеньке.

І зайчики, і пташечки,
Й малесенькі комашечки
Хотіли-б з ним погратися,
Та страшно їм озватися.

* *
*

Майова ніч... Як в синім морі,
В блакитній сутіні земля.
Палає місяць. Сяють зорі.
Лунає пісня солов'я.

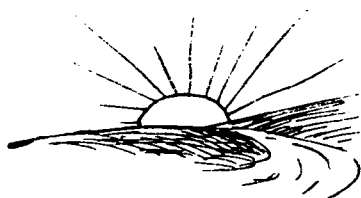
Неначе білими снігами
Стоять обсипані сади.
Висять тумани над лугами
І верб завішують ряди.

Пасуться коні. Блиск червоний
Ясної ватри їх облив.
Хлоп'я очей не зводить з коней.
Хоч сон його вже обхопив.

На варті він... Вовки, цигани
В уяві привидом встають,
Ведуть розбійників тумани,
Страховищ з відьмами ведуть.

Він не здригне, хоч б'ється серце,
Як в клітці бідне пташеня...
Він ще побореться на герці
І скрутить шию за коня.

„Не дам, — кричить хлоп'я, — нікому!“
І прокидається в ту мить.
Назустріч сонцю золотому
Усмішка радісна летить.

* * *

Раз високо над горами,
Уранці по весні,
Дві хмароньки плили кудись,
Легенькі і ясні.

Удосвіта дві хмароньки
Зустрілися вгорі
І мовчки зупинилися,
Як тії дві зорі.

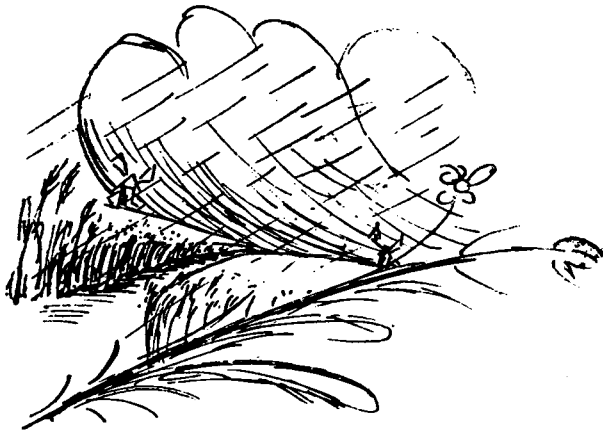
Дві хмароньки зустрілися
Удосвіта колись,
Зустрілися, спинилися,
За рученьки взялись.

Хотілось їм зостатися,
Укупі бути вік,
А вітер злий сміявся вже
Десь збоку біля них.

І стали тихо плакати
Дві хмароньки ясні,
І сльози їхні падали,
Сріблясті і рясні.

А трави в свої рученьки
Ловили радо їх
І грались, ніби в крем'яхів,
Сльозами хмарок тих.

* *
*

Роси, роси, дощику, ярину,
Рости, рости, житечко, на лану,
На крилечках, вітрику, полети,
Колосочки золотом обмети.

Як достигне житечко на лану,
Прийдуть люди жатоньки ярину,
Блискавками косоньки заблищать
Золотими кобзами забрязчать.

Роси, роси, дощику, ярину,
Рости, рости, житечко, на лану,
На крилечках, вітрику, полети,
Колосочки золотом обмети.

ПО ГРОЗІ.

Гроза пройшла... зітхнули трави,
Квітки головки підняли,
І сонце тепле і ласкаве
Спинило погляд на землі...

Літає радість, щастя світить,
Дзвенять пташки в садах рясних
Сміються знову трави, квіти...
А сльози ще тремтять на них.

ПІСНЯ.

Завтра, завтра підем в поле,
В школі кинемо книжки,
Цілий день ми проспіваеть
Як співають там пташки.

І ромену, і волошок
Повні поли нарвемо,
На межі з квіток пахучих
Ми віночки сплетемо.

У лісах, лісах зелених,
Ми спочинемо гуртом
Під столітньою вербою,
Що схилилась над струмком.

Скільки ми нового визнаєм,
Скільки ми углядим див,
Заспіваеть, защебечем
Серед лісу, серед нив.

Защобечем, заспіваєм,
Як співають там пташки...
Завтра, завтра підем в поле,
В школі кинемо книжки.

В СТЕПУ.

Розцвіли дзвіночки-квіти,
Ніжні дзвони із блакити...
Сонце море сонця ллє!..
Хтось у дзвони тихо б'є...

Хтось у дзвони тихо дзвонить:
Мабуть, коник степовий,—
Я не знаю; в травах тоне
Той дзвонарик світовий.

ВИВІРКА.

„Вивірка, вивірка плига
вгорі!..
Онде праворуч, за гіл-
кою,— гляньте!
Що вам,— не видно?..
Та осьдечки станьте!
Вивірка!.. Швидче сю-
ди, школярі!“

З криками, гиками діти біжать...
„Вивірка?! Де-ж вона? Де вона ділась?“
„Впала з ялинки, клубочком скотилась!“
Діти в захопленні дивнім стоять.

З гілки на гілку злітає вона,
Крутиться, вертиться дзигою, з сміхом
Дражниться, хвалиться в лапці з оріхом.
Ках-ках-ках!—котиться лісом луна.

Хтось узяв грудку і кинув... Ках-ках!
Вивірка враз подалась на ялину,
Вище, ще вище, на саму вершину...
Ось уже й зникла в зелених гілках.

Довго ще, довго стоять школярі...
Час уже йти і обідать додому,
Тільки не хочеться рушити нікому.
Ках-ках! хтось дзвінко сміється вгорі.

БОРОВИК.

Вийшов в поле боровик
Та й узявся в боки,
Бо він бачити не звик
Обрії широкі.

Покрутився на нозі,
Реготом залився,
Танцюристці-стрекозі
В пояс уклонився.

Довго зайчика ганяв,
Виспавсь на пісочку.
Коли вечір вже настав,
Викупавсь в струмочку.

Треба вже й додому йти,
Суне ніч-циганка.
Почала гриба трусить
Люта лихоманка.

Розболілась голова,
Коле в усі нежить...
Може, з тиждень або два
Боровик пролежить.

Заблудився серед трав,
Наколов десь ніжку,
Ледве-ледве дочвалав
І упав на ліжку.

В хаті,— лишенько моє!—
Щось страшно знялося:
Батько в груди себе б'є,
Мати рве волосся.

Звали знахаря-крота,
Забігала мишка...
Горе! в грудях хрипота,
В легенях задишка.

З хліва кликали жука,
Ящірку-воріжку,
Прикладали павука,
Розтирали ніжку.

Йшла бабуся, як на те,
Очі вже старенькі,
Не розгледить, що росте—
Погань чи опеньки.

Йде, нагнеться, візьме щось
І у кіш положить,
І старій чогось здалось,
Що вона pomoже.

„Гей, до нас, бабусю, йдїть!“
Закричали з хати.
„З лїжка хворого зведїть,
Треба рятувати!“

В руки хворого взяла,
Плигає, сміється
І цілує без кінця:
„Боровик, здається!..

Йди до гурту! веселїш
Буде тут малому...“
І, поклавши його в кіш,
Понесла додому.

КУРОЧКА Й ЛИСИЧКА.

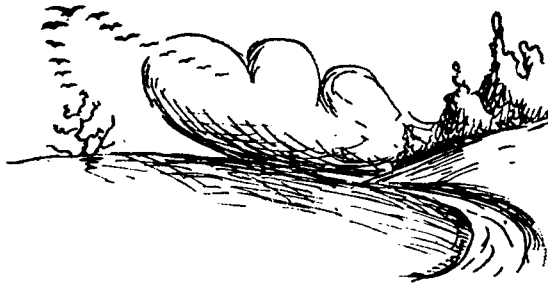
Прийшла до курочки лисичка
Та й каже: „Курочко-сестричко,
Вийди сюди на подвір'я,
Тут таке гарне повітря,
В місячнім сяйві хатки,
Легідно світять зірки...

Підемо вкупі з тобою гуляти,—
В ніч таку соромно спати...
Підемо ми у лісочок,
Там соловей, як дзвіночок,
Там квіточки запашні,
Роси, сунички смачні“

Курочка каже: „Лисичко,
Добра, любенька сестричко,
Щось мені хочеться спати...
Може-б, з рябеньким пішла ти?..
Ти-ж все одна та й одна...
На, Рябко! На, Рябко, на!..“

Тільки лисичка почула,
Хвостиком зразу махнула,
Та у ворота, та з двору,
В пуші дрімучі, та в нору.
Дверці замкнула й сидить...
Серце і хвостик тремтить.

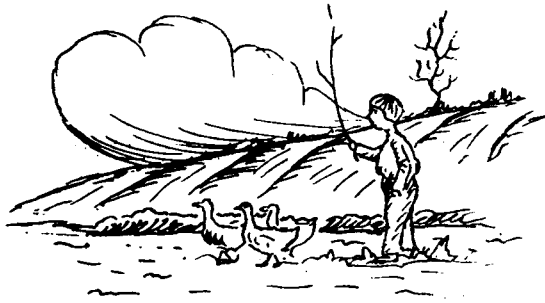

* *
*

Білі гуси летять над лугами,
В синім небі білють снігами,
В синім небі хмарками зникають,
Довго-довго їх очі шукають.

Білі гуси на озеро впали,
Тихі води кругом розгойдали,
Розцвіли, як купави великі,
Довго-довго лунають їх крики.

Навмивалися, накупалися,
Нагулялися.
Закричали, знялись і полинули,
Тільки пір'я на спогад покинули.

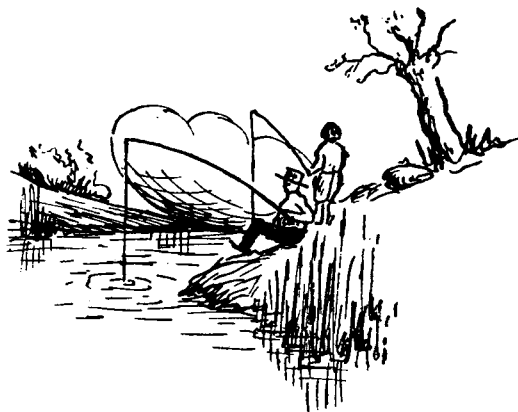

* *
* *

Жене гусей маленький хлопчик,
Жене на луки, на поля;
Гельгочуть гуси, шкутильгають...
„Гиля, гиля, гиля, гиля!“

Аж ось спинились гуси білі
І став угледіли здаля,
Забили крилами, знялися...
„Гиля, гиля, гиля, гиля!..“

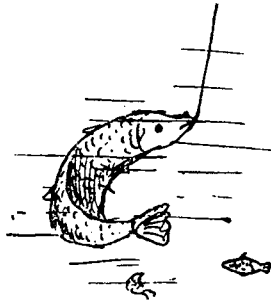
Радіють гуси, поринають...
Нащо їм луки і поля.
А хлопчик плаче: „Гуси, гуси!
Гиля, гиля, гиля, гиля!“

РИБАЛКИ.

Що-ранку батько і синок
Ходили разом на ставок
Ловити рибку... Чи піймають,—
А все бухикають та чхають:
„Бухи, бухи! Ачхи, ачхи!
Ловися, рибко, на гачки“.

І застудилися вони...
Сховали вудки в бур'яни,
Лежать удвох, жують пілюлі,
Та ловлі згадують минулі..
„Бухи, бухи! Ачхи, ачхи!
Ловися, рибко, на качги“.

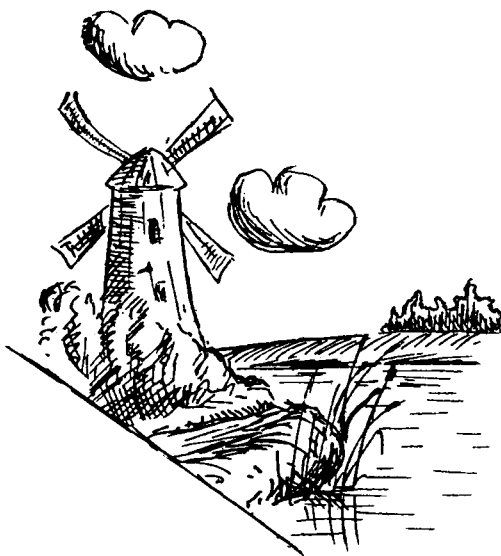
Два хлопчики на ставочку
Ловлять рибку в холодочку,
Золотеньку і срібленьку,
І велику, і маленьку.

Прийшла мати рибку взяти,
На вечерю їх позвати,
А хлопчики і не чують,
На рибоньку все чатують.

Із кошиком пішла мати
Вечеряти готувати,
Варить юшечку з линами,
Вихвалятися синами.

Прийшли хлопці, мовчки сіли,
Ось юшечки попоїли
І на возі лягли спати,
Щоб з сонечком разом встати,

Щоб знов піти до ставочка
Ловить рибку в холодочку,
Золотеньку і срібленьку,
І велику, і маленьку.

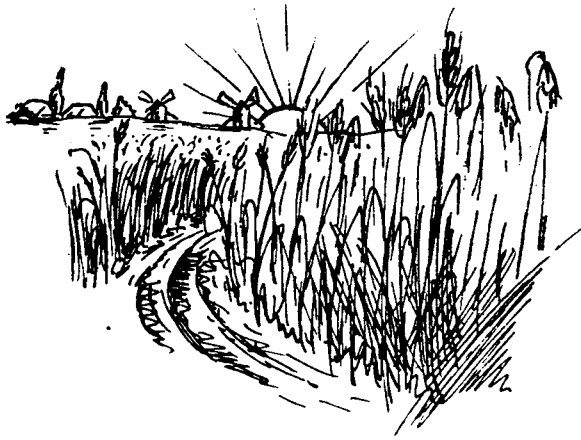

* *
* *

Дві хмароньки плили кудись
В убранні золотім,
І мовчки зупинилися
Над краєм чарівним.

Річки ясні жемчужились,
Шуміли і плили,
Лани мішались з луками,
Пахтіли і цвіли.

І довго ще дві хмароньки
Стояли мовчки в ряд
І, пливучи, спинялися,
Щоб глянути назад.

Тихо у полі... ні співу, ні шуму,
Думає поле глибокую думу,
Спокоєм душу свою напуває,
Колос зелений зерном наливає.

Тихо... ні співу, ні шуму,
Думає думу.

* *
* *

Вишиває осінь на канві зеленій
Золоті квітки.
Квіти оживають, і з дерев спадають
Жовті нагідки,
Яблука і груші падають на землю,
Боки, спини б'ють.
Люди їх збирають, у мішки ховають,
Кури їх клюють.
Жито і пшеницю вже почастували
Ціпом на токах.
І для добрих шлунків винувате зерно
Мелеться в млинах.
Бавляться дітками, бавляться квітками,
Раді всі батьки.
Вишиває осінь на канві зеленій
Золоті квітки.

ЩИГЛИК.

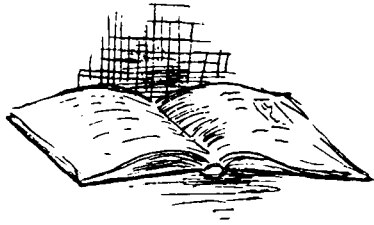
Малесенький щиглик слізеньки ковтав,
На синиць, на чижиків нарікав:
„Де-ж ви таке бачили, де ви таке чули,
Щоб пташки про пташечку та забули!
Облітаю, побачите, всі ліски,
Хай про кривду дізнаються всі пташки.
Що з малою пташкою ви зробили?
Ні одного зернятка не лишили!
Ні одної крихотки на шляху,
Ні одного насіннячка в реп'яху!
Що-ж я буду їстоньки й де шукати,
Як-же я ляжу голодненький спати?
Як вам мою пісеньку буде чуть,
Коли в мене слізеньки так течуть!..
Де-ж ви таке бачили, де-ж ви таке чули,
Щоб пташки про пташечку та забули!“
Плаче щиглик, слізеньки ковтає,
Самотному ворону серце крає.

* * *

Жалко і весело! Сльози і сміх.
Зелено, любо і сіється сніг...
Зимно становиться... трави й квітки
Хутко вбираються в білі свитки.
В хустках всміхаються личка жоржин,
В смушки сховались корали шипшин.
В ряднах нап'ятих стоять нагідки,
Всі чорнобривці наділи шапки.
Ніби всі вбрались на свято якесь,
Ніби зійшлись на весілля чиєсь...
Тільки з городу барвінок один
Дивиться журно в садочок крізь тин.

* *
*

Давно вже літечко пройшло,
Доволі бігати, гуляти...
Садок снігами замело:
Тепер учімося читати,
Щоб нам не соромно було
Себе на люди показати.

СОН.

Маленька дівчинка на ліжку
В рожевих снах щасливо спить.
Блакитний промінь впав на ніжку
І, тихо сяючи, тремтить.

Холодна осінь лист зриває,
Щоб м'якше падалось снігам;
А крихотка весну вітає,
Ві-сні всміхаючись квіткам.

Їй сниться ліс. Шумить зелений.
Бджілки і джмелики гудуть,
Мушки ведуть танок шалений,
В траві метелики цвітуть.

Маленька кихотка щаслива,
Весь час гуляє з їжаком;
Яка колюча в нього грива,
Як смішно котиться клубком..

Біжить вона до лісового,
Щоб на сопілку їй заграв;
Збудила зайчика малого,
А зайчик ледве задрімав.

Вовку-сірку на шию сіла:
„Ану, поїдьмо до жука!..“
Та по дорозі захотіла
Одвідать діда-борсука.

Старий борсук виходить з хати,
Вітає друзів дорогих,
В садочку просить їх сідати
І сам сідає коло них.

Коли це приятель завзятий,
Близький сусіда борсука,
Ведмідь рудий та волохатий
Гостей угледів з-за пенька.

Мерщій до них біжить, стрибає
І по дорозі лапу ссе,
Гостям він здалеку киває
І миску меду їм несе.

Павук почав на кобзу грати.
А вовк за лапу борсука:
„Ану, дідусю, танцювати!
А ну, дідусю, — гопака!“

Борсук згадав минулі роки,
Стриба, аж курява курить.
Хвалько-вовчок узявся в боки,
Ведмідь у миску бубонить.

Дерева довго мовчки ждали,
Що їх запросять до танка,
Та ноги враз повисмикали,
І ну садити гопака.

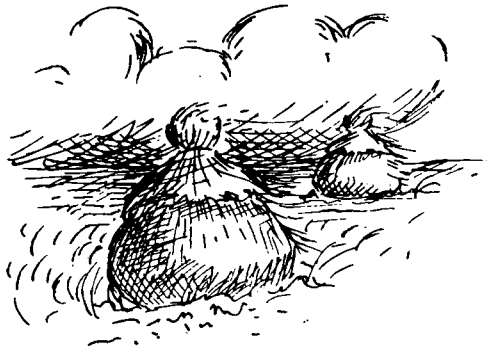
Та треба крихотці додому.
„Прощайте, друзі,“ — каже їм,
І ці слова страшніш од грому
Здалися друзям лісовим.

Ведмідь кричить, лишитись просить,
У миску з медом сльози лле,
Старий борсук упав, голосить,
З розпуки в груди себе б'є.

А сірий вовк, хоч не скидає
З своєї спини сідока,
А сам аж виє-завиває, —
Так жаль вовкові борсука.

І каже крихотці: „Стрілою
Мені щось серце пройняло!..“
Та чує голос над собою:
„Вставай, вже сонечко зійшло!“

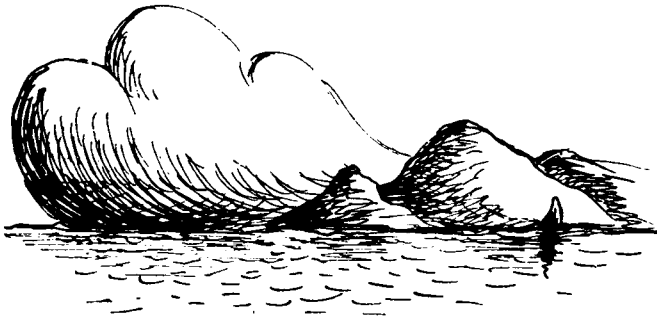

* *
* *

Вітер носиться, літає,
Топче луки і поля,
Жовті трави пригинає,
Лист зриває із гілля.

То стирти, стоги розносить,
То у сурми загуде,
То в безсиллі заголосить
І до лану припаде.

* *
* * *

Ой, розлягався та по-над морем
 Білий туман
Ой, набирав він з синього моря
 Цебри води.
Ніс він ту воду на круту гору
 В степ голубий,
Щоб остудити, щоб напоїти
 Отари хмар.
І напилися сизі отари,
 І не лягли:
В довгу дорогу степом погнали
 Іх чабани.

* *
* *

Снігу, ой, снігу якого!..
В білих снігах потонули
Гори, степи і долини...

Наче тут паслися гуси уранці,
Скублись, кричали
І пух свій розкидали білий.

Наче тут віяли тихо вітри,
Віяли тихо й несли
Хвилі вишневого цвіту...

Снігу, ой, снігу якого!

СНІГАРІ.

Звідкіль гості налетіли
Стоголосим табуном,
І розсипалися в полі
Над розсипаним зерном.

Заспівали, задзвеніли,
Мов заграли кобзарі...
Де взялась весела згряя,
Жарогруді снігарі.

Ось вони на сніг упали
І розквітли, як квітки...
На городах мак рожевий
Так завітчує квітки.

Нагло враз табун крилатий
Небезпечно щось зачув,
Вгору знявсь, і дуб гіллятий
В куц троянди обернувсь.

Ще хвилина, і, як вказці,
Враз осипались квітки,
І за вітром над снігами
Полетіли снігарі.

ЗИМОЮ.

Вчора вийшов я в садок,
Зирк!—на яблуні синиця,
Біга, плига, чепуриться,
І зриває щось з гілок.

Поруч з нею чорний шпак,
Ввесь зігнувся, як дід горбатий,
Заялозений, кудлатий,
В день ясний сидить дивак.

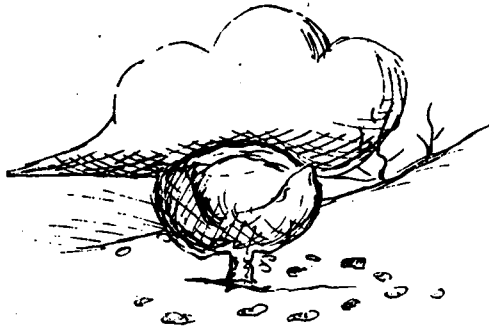
Настобурчивсь, як индик,
Не радіє сонцю й волі,
Підібрав він ноги голі
І сховав углиб язик.

А синиця плиг та плиг.
Що їй з того, що з ялинки
Враз посиплються сніжинки
І зима—тоді, як сніг.

Шпак, мов скеля мовчазна...
Він заплющив одно око
І замислився глибоко,
А про що, і сам не зна.

Аж над самим вухом: „Кра!“
Шпак одумавсь, стрепенувся,
З жахом на бік озирнувся,
Й дума: „Що там за мара?“

Розгойдався і спорхнув,
Сів на дерево високо,
Знов заплющив одно око,
Скорчивсь, згорбивсь і заснув.

КАПУСТОНЬКА.

Покинута, занедбана на лугу
Зеленіє капустонька у снігу,
А до неї стежечку не одну
Протоптали ніженьки по лану.

Догадайтесь, дітоньки, ви самі,
Хто ці робить стежечки узимі.
Я вам в цьому віршику не скажу,
Бо сам ще раз подивитись побіжу.

* *
* *

В полі хуга. День—не день.
Хтось з гори снігами сипе
І проходим очі сліпить,
Мов пелюстками з вишень.

Пройде сніг... Затихне все.
Вітер зніметься—полине,
Скирду вдарить і підкине,
І по полю рознесе...

Запримітив очерет,—
Розчесав його, розвіяв.
Мов крізь сито пересіяв
Снігу білого замет...

А увечері він лине
З поля, з лісу на село,
Біля хат селянських гине,
Б'ється пташкою об скло.

Плаче, скаржиться, голосить,
Стихне й знову зарида,
Співчуття неначе просить
І до призьби припада.

Та ніхто не відгукнеться,
І ніде душі не чуть...
Тихо з вікон світло ллється...
Ще рясніш сніги метуть...

...Наче зграї лебедині
Із незнаної країни
Налетіли
Білі, білі;

Наче в'ються і кружляють,
І на озеро сідають.

НАД КОЛИСКОЮ.

(Пісня матери).

Спить мій малесенький, спить мій синок...
Спить він, наслухавшись дивних казок.

Нащо-ж ти віченьки знову розкрив?!
Спи, моя пташко, то вітер завив.

Стогне і виє уже він давно,
Б'ється і стука у наше вікно...

Геть, розбишако, в далекі степи!..
Спи, мій лебедику, солодко спи.

Ось уже й вітер зовсім зацімів...
Мабуть, заснуть під намет полетів...

Холодно зараз в лісах і лугах,—
Все потонуло в глибоких снігах.

Бігають зайчики, мерзнуть, тримтять,
Затишок хочуть собі відшукать

Ось вони вгледіли.—кущик стоїть,
Тільки давно вже лисичка там спить.

Кинулись знову кудись на грядки,—
Ой, там ночують сьогодні вовки!

Краще ви в поле біжіть, за лісок—
Знайдете там ви соломки стіжок;

Глибше забийтесь, зарийтесь в снопки,
Щоб не знайшли вас голодні вовки...

Спи-ж, мій малесенький, годі гулять...
Зайчики білі давно уже сплять.

ЯЛИНКА.

Раз я взувся в чобітки,
Одягнувся в кожушинку,
Сам запрягся в саночки
І поїхав по ялинку.

Ледве я зрубати встиг,
Ледве став ялинку брати,
А на мене зайчик—плиг!
Став ялинку віднімати.

Я сюди, а він туди...
„Не віддам“,—кричить,—„ні за що!
Ти ялинку посади,
А тоді рубай, ледащо!

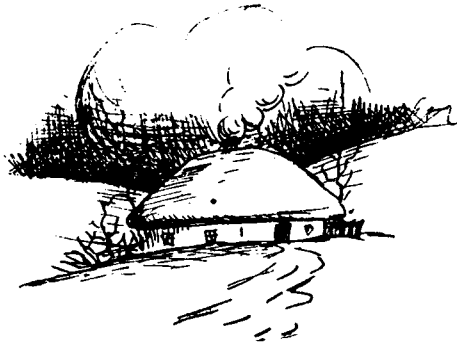
Не пущу, і не проси!
І цяцьками можна гратись:
Порубаєте ліси—
Ніде буде і сховатись.

А у лісі скрізь вовки,
І ведмеді, і лисиці,
І ворони, і граки,
І розбійники-синиці...

Страшно стало... „Ой, пустги!
Не держи мене за поли!
Бідний зайчику, прости,—
Я не буду більш ніколи!“

Низько, низько я зігнувсь
І ще нижче скинув шапку...
Зайчик весело всміхнувсь
І подав сіреньку лапку.

ЗИМОЮ ВДОСВІТА.

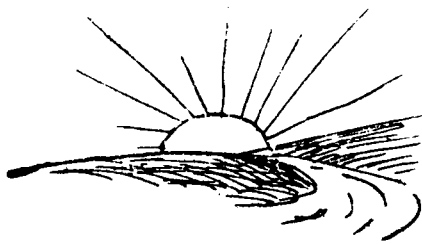
Коли із хати вийшли ми,
Ще тільки розсвітало...
Під білим килимом зими
Усе навколо спало.

В пухнаті сукні і свитки
Ялини повдягались,
Кущі насунули шапки
І вовною пишались.

Укрилось ряднами село;
Безмежний степ біліє;
Стежки й дороги занесло,
І цяточки не мріє.

Безмежна тиша навкруги—
Ні голосу, ні шуму...
На все навіяли сніги
Якусь глибоку думу.

І, може, думає усе,
Коли той день настане,
Як з півдня вітер принесе
Уклін, привіт весняний.

ЗМІСТ

	Стор.		Стор.
Тануть, в'януть сніги	3	Рибалки	28
Пролісок	4	Два хлопчики	29
Скоро сонечко пригріє,	5	Дві хмароньки	30
Веснянка	6	Тихо у полі	31
В небі жайворонки в'ються	7	Вишиває осінь	32
Ластівка	8	Щиглик	33
Все навколо зеленіє	9	Жалко і весело	34
У нашого хлоп'ятонька	10	Давно вже літочко пройшло	35
Майова ніч	11	Сон	36
Раз високо над горами	13	Вітер носить	40
Роси, роси, дощику	15	Ой, розлягався	41
По грозі	16	Снігу, ой снігу якого	42
Пісня	17	Снігарі	43
В степу	19	Зимою	45
Вивірка	20	Капустонька	47
Боровик	21	В полі хуга	48
Курочка й лисичка	24	Над коліскою	50
Білі гуси	26	Ялинка	52
Жене гусей маленький хлопчик	27	Зимою вдосвіта	54

1944

НАШИМ МЛАДЯТАМ